

# אָגֵל יִגְדֵל ח

(שירתנו של אברהם בן יצחק)



המשורר אברהם בן יצחק (כונה)

בפטר פו"ג בסיון השני ברכתים.  
בשיריו המעטים קנה לו מקום נכבד  
בשירתנו. בן 68 קנה במותו.

אם פעמים הם השירים, יאולי מעטים גם  
בהיום רגעי השירה אולם כל בעל נפש  
הגישה יצטרף בלבם שלם להבין של המר  
שירי האמר לעצמו: "לרגעים מאד מועט"  
כיום יש אשר תשא כך את נפשו כאל  
הבדולח". יאל רק נפשו היא מאה, אלא  
כל עלמך נהפך לטיפה אור מרובת —  
"יעניך לעולמך כאל אגל הבדולח".

על אדם מסוג זה יאמר המשורר: "בדמי  
החלילת העמוד בראש הרים / ואל בין  
כוכבים קמים גדולים השיב ראשו /  
ישקני לארץ החיים מתחת".

אל באתי זמן אין איש כלל וכלל מן  
החלילים את העולם, את "החיים מתחת",  
להיפך, היא כמחייבנו וממטהרנו, כמו שאר  
כל המשורר:

"בן ידוך דמי / וצלילי באוני: / סהור  
העולם / מהיר".

בתוך מוג'נפ'ש כזה מובנת לנו מאד גם  
האמרה האחרת של המשורר:

"אשרי הזורעים ולא יקצורו / כל הרי  
היפי נדוד", כל גם הבוהדים הנודדים יכיר  
ליב לחינת מאשריהם, אם עולמם "מלא  
כישמשי", להשמש הגדול בידיהם".

כנה הוא "מונירו" של אברהם בן יצחק,  
זהו שיר יחודי, שיר היחיד לעיפה שיר  
היחד של אחיהם, זהו הוויה שבנה תנויה,  
שירה שבולה מתמים רועדים, שירה  
שליפה, עדינה, שירה בהמצית, שירה כזאת  
משאירה הדים בלב לזמן רב.

יעציבה בעצב, אבל הדה ברננה,  
ברן יחד כוכביבקר.

ד. א. פרידמן

במשך מ"ז שנים — מתרס"ג עד חשי  
— פירסם אברהם בן יצחק, שנפטר לא  
מזמן, י"א או י"ב שירים, אולם במשך כל  
הזמן הזה, רב הסערות והרעמים בחינת,  
נישא ונשמע באויר שירתנו רבה הצליל  
ליום והמנגינות ושירת הנרסאים והתכ  
נים הוד שיריו הבודדים של משורר זה.  
שהיה נחבא אל הקולות והיה מופיע בקהל  
רק לפקים רחוקים.

כל אונן הקשובה לשירה זכה וצלילה  
וכל לב הפחות לרטטי היצירה הצרופה  
ביותר רעדו מרוב הנאה עלאות לקראה  
כל שיר של אברהם בן יצחק עם הזפתה,  
שכל אחד מהם בפני עצמו וכלים יחד  
אישרו פעם נוספת את ערך המועט המר  
זיק את המרובת היינו: את יתרון תאיכות  
על הפמות.

כל אברהם בן יצחק הוביח בשירתנו את  
ערכו והשיבותו של הצמצים במבע, כמו  
שהולחנו זאת בסיפור — שופמן, ובפילר  
ציסטיקה — דוד זכאי.

ככל סופר אמיתי, שאחד מסגנו העיקר  
ריים היא ספירת ואותיות, כן היה אברהם  
בן יצחק חורז את חרותו כמחרוזת של מר  
גליות, כל כל מלה שלו בשיריו היא פנינה  
אמיתית, הבאה ממעמקי הנפש, העמוקים  
לפעמים יותר מתחומיה הים.

כמו בכל ששירי חיינו המודרניים רבו  
בשירה העולמית, וגם בשירתנו, הפנינים  
המלאכותיות, בין אלו הנפירות בשיוקים  
וזכותן מן הנכונות, ובין אלו הנקראות  
"מתורבתות" שהן פרי התרבות הטכנית,  
אבל שיריו של אברהם בן יצחק הם מסוג  
הפנינים האמיתיות והטהורות, שערכן לא  
רק בקישונו אלא בקשול שבחן, באמור  
תוחן, ולכו בכל פנינה אמיתית רב בחט,  
בשיריו האור העצור, האור החורז.

כל אברהם בן יצחק היה משורר יכול  
אורו, גם עליו אפשר לימר את חרותו  
לירידת נפשו: "יול האיר באצבעותיך,  
זאור נפשו הית מסוג "האירות החלמיות",  
שסמני — "כל המשעולים האיר".

מה פלא אם אגלו — הארץ תקרין  
אורה מתוכה? משורר זה עולמי היה  
"עולם מלא משמש", הוא היה בניינו באר  
הד המתחלפים כצדיהדרכים, שיש רצון  
לגשת אליהם ולומר להם כדברי המשורר:  
"השמש הגדול בידך", משיח כך אצלו  
— "עולם מצערו מתרוננו", וזוהי השירה,  
שירה הבודדים, שעליה יאמר אברהם בן  
יצחק: "על שפתי בודדים שירה ועצרת",  
אך שהיא פורצת — היא אף פעם אינה  
מתרצת — היא כילה יופי וטהור, ואף